AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

JONCA ENIGMATICĂ

ISBN–973–9073–11–5.

EDITURA A.P.P.

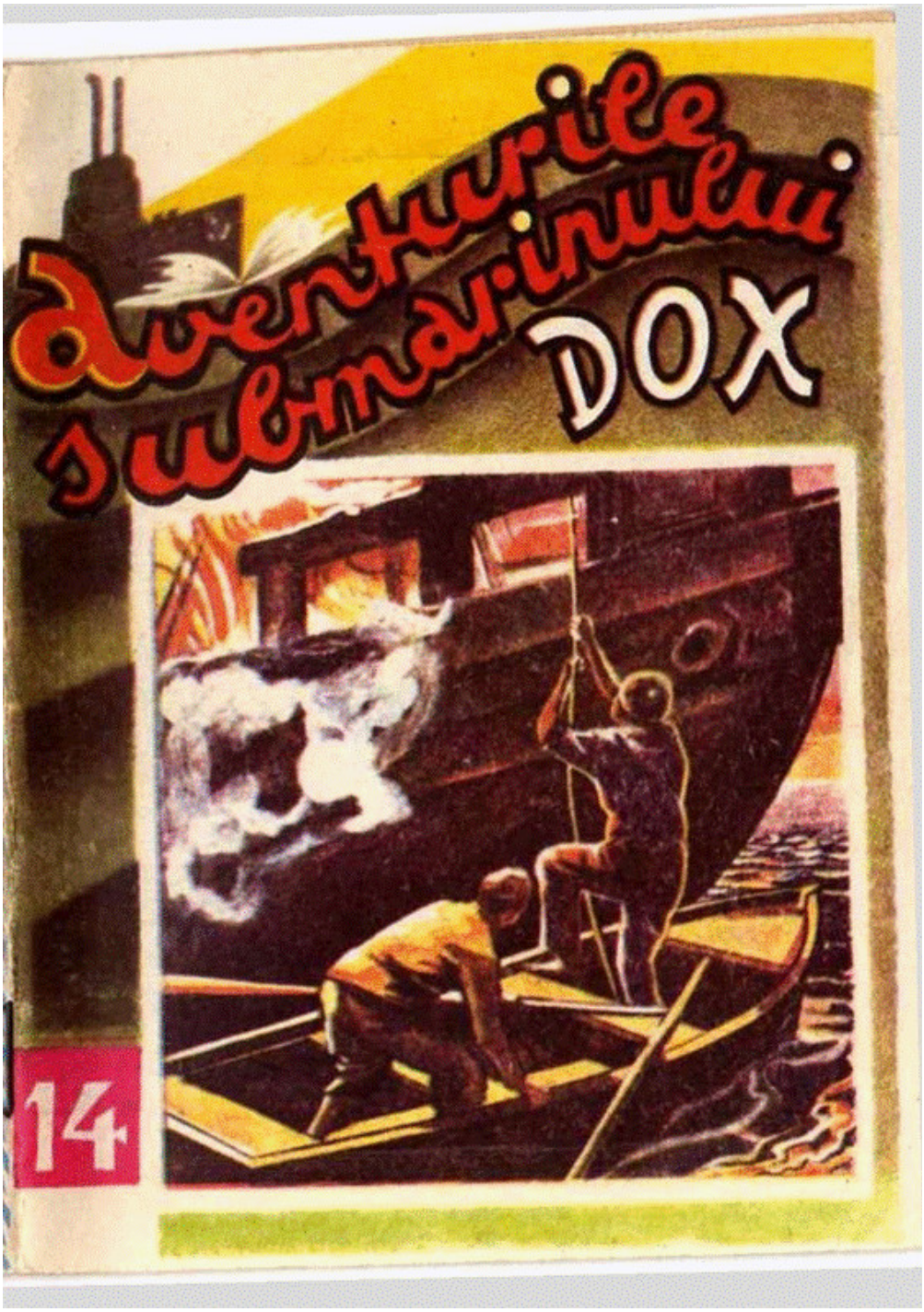
Aventurile submarinului
DOX
14

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

JONCA ENIGMATICĂ

ISBN–973–9073–11–5.

EDITURA A.P.P.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN MAREA CHINEI

MĂ BUCUR NESPUS că Jeanette Roule şi Lucien Petit au ajuns cu bine la ţărm cu comoara, zise căpitanul Farrow primului ofiţer Rindow.

— Da, domnule căpitan, oricât ar fi fost de plăcut să-i avem la bord, mă bucur şi eu că am scăpat de această răspundere. Şi am mai avut noroc că am scăpat din portul Saigon. Vai, dacă autorităţile franceze ar fi bănuit prezenţa noastră! Ce ne-ar mai fi urmărit!

— Cu siguranţă că ar fi încercat orice ca să pună mâna pe noi, zise Farrow, râzând. Acum mai avem de furcă şi cu Singapore. Mă tem că tot vor fi aflat francezii despre vizita noastră. Tinerii francezi, pe care i-am debarcat peste noapte, vor povesti cu siguranţă rudelor lor despre noi. Şi astfel va ajunge în curând la urechile autorităţilor, care, firește, nu vor pregeta să anunţe pe englezi prin telegrafia fără fir despre prezenta noastră în marea din Sudul Chinei.

— Hm! se poate să aveţi dreptate, domnule căpitan, zise Rindow, grav şi în acest caz trebuie să fim pregătiţi. Englezii ştiu doar că navigam mai cu seamă în Oceanul Pacific. Ar fi trebuit s-o luăm la Nord de Borneo şi să ne îndreptăm apoi spre marea Celebes.

— La început acesta era şi planul meu, zise căpitanul, căci chiar de atunci am avut presimţirea că vom avea de furcă în portul Singapore. Dar pe mine mă interesează un lucru, pe care l-am observat în drumul spre Saigon. De aceea am ales acelaş drum pentru întoarcere.

— Iertaţi-mă domnule căpitan, zise Rindow, uimit, puteţi să-mi spuneţi ce aţi observat?

— Firește, dragă Rindow, d-ta şi tovarăşii noştri trebuie să ştiţi. Am vrut mai întâi să discut chestiunea numai cu d-ta, căci nici eu nu ştiu încă ce atitudine trebuie să iau. Acum ne apropiem de insulele Natoena, de acolo tot mai avem cinci sute de kilometri până la Singapore. Pe când ne îndreptam spre Saigon, eram tocmai de veghe în zori, când am trecut pe la aceste insule. La o mare depărtare de mare, am văzut un punct, pe care cu ajutorul binoclului, l-am recunoscut: era un vas chinezesc, cu pânze, numit joncă, din acelea care nu se văd decât pe fluviile sau poate şi pe coastele Chinei. Aceasta mă izbi de la început, dar mi-am spus că se poate să fie a vreunui negustor chinez stabilit pe

una din insule şi care în amintirea patriei sale şi-a construit o astfel de barcă. Mai pe urmă însă, am făcut o descoperire ciudată. Enorma pânză de catarg atârna în voie, ceea ce însemna că acolo, în insule, nu sufla vântul de nicăieri. Apoi — nu-mi venea să-mi cred ochilor — jonca se puse în mişcare. Naviga tot mai repede, până când dispăru îndărătul unei insule. În timpul mersului, pânza se umflă, dar în direcţie contrară. Aşadar pânza era mişcată din pricina vitezei, fără ca ea să fi împins jonca.

— În cazul acesta, jonca o fi avut un monitor, zise Rindow.

— Fireşte, astfel nici nu e cu putinţă, încuviinţă Farrow. Ceea ce m-a mirat şi mai mult, e că această joncă chinezească e prevăzută cu un motor destul de puternic. Aşa ceva nu se vede prin alte locuri, fără ca îndărătul acestui fapt să nu se ascundă un scop bine determinat. Tot drumul n-am avut linişte din pricina asta. În aceste mări dai de tainele cele mai ciudate, mai primejdioase şi mai neînţelese. De aceea am ales drumul care trece prin Singapore. Sper să mai văd odată jonca.

— Domnule căpitan, zise Rindow cu gravitate, ştiu că de multe ori presimţiţi unele lucruri, prin urmare vom avea o nouă aventură. Colo, departe, înaintea noastră, se arată primele insule ale grupului Natoena. Vreţi să ne apropiem de ele?

— Desigur, dar în acelaşi timp să ne pregătim de scufundare. Dacă vom da iar de enigmatica joncă, o vom urmări sub apă. Poate că ceea ce pun la cale e o prostie, poate că vă expun primejdiei fără nici un folos, dar ce vrei? Un simţământ pe care nici eu nu-l înţeleg, mă sileşte s-o fac. Ţine direcţia sud-est, dragă Rindow, eu mă duc să dau de veste tovarăşilor noştri.

Rindow cârmi în direcţia sud-est, apropiind submarinul de insule. Motoarele încetiniră la un sfert de viteză. Submarinul aluneca încet şi lin la suprafaţa mării, muiată în aurul răsăritului de soare.

Ofiţerul simţi din nou cât de frumoasă era viaţa lor liberă, cu toate primejdiile care li se iveau în cale. Să călătoreşti în voie pe mările nesfârşite şi minunate, veşnic prins în mreaja altor aventuri, în tovărăşia celor mai buni prieteni şi celor mai credincioşi — ce putea să existe mai frumos pe lume?

În acest timp, căpitanul Farrow sta de vorbă în cabina sa cu prinţul Ghasna, fiica sa, doctorul Bertram şi bineînţeles George. Le spunea despre jonca, care-i atrăsese atenţia, apoi le împărtăşi dorinţa sa de a descoperi misterul acelei jonci.

După aceea întreabă pe prinţ:

— Prinţe, ştii că de când ne-am cunoscut am trecut adesea prin mari primejdii. Te rog, în calitate de oaspete, să hotărăşti dacă vrei să pornim în căutarea joncii. N-aş vrea să vă expun vreunei primejdii, pe d-ta şi fiica d-tale, numai de dragul unei toane de-ale mele.

— Domnule căpitan, atât eu cât şi fiica mea luăm parte cu bucurie la toate expediţiile d-voastră. Te rog, să crezi că şi noi avem firi de aventurieri şi ne alăturăm cu bucurie de d-voastră, când e vorba să dezlegăm vreun mister. Aşadar, te rog să urmăreşti jonca care ţi-a atras atenţia!

— Ah, domnule căpitan, strigă Sanja bucuroasă, trebuie s-o urmărim neapărat. Ştii oare că nu mă tem de nimic, că pot întâmpina liniştită cele mai mari primejdii — atât timp cât e George lângă mine.

Fata roşi şi spunând ultimele cuvinte, mai cu seamă că tânărul fiu al căpitanului, cu ochii strălucitori de bucurie, îi strângea încetişor mâna. Prinţul Ghasna zâmbi şi zise:

— Vezi, dragă căpitane, acum trebuie să-ţi aduci proiectul Ia îndeplinire. Aşadar, să pornim in urmărirea joncei misterioase!

Dacă ar fi bănuit câtuşi de puţin primejdiile pe care aveau să le întâmpine, poate că prinţul n-ar fi vorbit cu atâta încredere. Aşa însă, enigma sa se transmise tuturor. Farrow îi zâmbi bucuros şi George, care tot mai ţinea mâna frumoasei Sanja, strigă vesel:

— S-ar putea să fie o joncă de contrabandă, care are pe bord multe obiecte frumoase chinezeşti. Bucuros aş dărui Sanjei unul din ele, drept amintire.

— Să sperăm că totul o să meargă bine, dragul meu, zise căpitanul. Acum mă duc în turn.

— Putem veni şi noi? întreabă prinţul.

— Hm, când ne vom apropia de insulele către care ne îndreptăm acum, trebuie să fim oricând pregătiţi de scufundare, răspunse Farrow. În acest caz nu mai puteţi rămâne în turn. Până atunci însă mai e vreo jumătate de ceas şi putem sta în acest timp sus cu toţii.

Grupul de prieteni părăsi cabina spaţioasă, în care luaseră masa şi urcară în turn.

— Spre sud-est, anunţă Rindow, nimic nou.

Respirau cu plăcere aerul proaspăt al dimineţii.

Priviră cu mult interes la punctele îndepărtate care reprezentau grupul insulelor Natoena. Aşadar acolo se afla misterioasa joncă chineză, prevăzută cu un motor puternic.

Farrow cerceta cu ocheanul canalele înguste care se întindeau printre insule. Văzu diferite bărci de pescari şi pe oameni zorind după treburi. Era cam dezamăgit că jonca pe care o căuta, nu voia să se arate cu nici un chip. Acum trei zile, în drum spre Saigon, o văzuse la aceeaşi oră.

Submarinul se apropia tot mai mult de insule, trebuia să se scufunde, pentru a nu fie văzut de pe ţărm. S-ar putea ca în timpul războiului mondial să se fi adus şi ocheane pe aceste insule singuratice.

— Trebuie să ne scufundăm, declară Farrow tovarăşilor săi şi vom putea naviga astfel printre insule. Poate că vom izbuti să descoperim jonca tocmai în portul în care se adăposteşte. Chiar dacă facem un mic ocol, n-are nici o importantă, tot vom ajunge destul de devreme în Insula Odihnei, la căminul nostru.

Părăsiră cu toţii turnul şi după câteva minute puternicul submarin se afla sub oglinda mării. Numai periscopul se ridica drept deasupra apei. Căpitanul Farrow cerceta cu amănunţime diferitele canale, care treceau printre insule. În zadar spera să-şi vadă aşteptările împlinite. Submarinul se apropia acum de primul canal dintre insulele de la Nordul arhipelagului. Farrow intră în canal cu viteză redusă.

Era o îndrăzneală din partea tui, căci nu cunoştea deloc drumul. Ştia însă că tocmai această regiune era plină de stânci şi colturi primejdioase. Imediat dădu ordin să se micşoreze mai mult viteza.

Aveau însă noroc. Canalul era îngust, dar foarte adânc. Prinţul Ghasna, Sanja, George, Rindow şi Petre aşteptau cu înfrigurare îndărătul căpitanului, care cerceta cu ocheanul ambele maluri ale canalului. Se vedea acum un canal care despărţea primele două insule de cele următoare, care se aflau ceva mai la o parte. Farrow dădu ordin să mai încetinească mersul motoarelor, apoi, când submarinul trecu pe sub acest canal, privi cu atenţie la dreapta şi la stânga. Deodată strigă prin tubul acustic lui Plundow, timonierul:

— Atenţie la cârmă!

Numaidecât submarinul cârmi la dreapta şi o luă spre Sud, prin canalul dintre cele două insule.

— Colo departe se află o insulă mai mare în faţa canalului, de-a lungul căruia navigam în acest moment, explică Farrow tovarăşilor săi. Acolo se zăreşte şi o barcă, dar nu ştiu dacă e jonca pe care o căutăm, deoarece acum nu are pânze. E însă primul vas care se vede şi de aceea o să-l cercetăm mai de aproape.

Submarinul aluneca încet de-a lungul canalului, prea încet pentru nerăbdarea pasagerilor săi. Farrow le spuse că mai sunt patru sute de metri până să poată vedea bine vasul pe care îl descoperise.

Trecură zece minute, apoi Farrow strigă:

— Asta e, am recunoscut construcţia, e o joncă chinezească. Nu lipsesc nici ochii de balaur de la proră. Păcat, acum se desprinde de la ţărm, aşadar nu mai pot vedea ce se petrece acolo. Totuşi e ciudat că a ancorat în această insulă singuratecă, într-un loc atât de pustiu. Da, acum porneşte, a cârmit... Scufundarea! strigă Farrow în sala maşinilor. Se îndreaptă chiar spre noi!

Minunatul submarin se scufundă. Farrow stătuse pe gânduri, dacă să facă această manevră, dar nu-i rămânea altceva de făcut. Canalul era atât de îngust, încât cu greu s-ar fi putut feri de joncă, şi nici nu vroia să se apropie prea mult de ţărm. Acolo puteau apare gherdapuri care i-ar fi sfărâmat vasul.

Spera însă că acest canal va fi destui de adânc ca să poată lăsa jonca să treacă deasupra submarinului. Trebui să se coboare, deoarece nici periscopul nu putea să-l lase afară, căci de la distanţa la care naviga jonca, putea fi văzut.

Când barometrul arătă cincisprezece metri, Farrow porunci să oprească submarinul. Pompele electrice care aspirară apa din balansuri tăcură, tot astfel şi motoarele electrice, care puneau în mişcare elicea.

Căpitanul retrăsese cu totul periscopul. Dacă jonca nu avea o prea mare adâncime de plutire, acolo unde se coborâse submarinul era de ajuns. Toţi ascultau cu încordare, deoarece ştiau că în acest moment, jonca misterioasă trebuia să treacă chiar deasupra submarinului. Oare se aflau la o adâncime destul de mare, sau poate că tălpoaie joncii va atinge turnul submarinului? În acest caz nu mai era scăpare: masele de apă vor năvăli asupra lor cu o furie a tot-nimicitoare. Un zgomot uşor se apropia, devenind tot mai tare.

— Ei drăcie! Strigă Rindow, jonca trebuie să aibă un motor foarte puternic. Dar ne aflăm la o adâncime destul de mare şi nu ni se poate întâmpla nimic.

Jonca alunecă deasupra submarinului, după cum se putea distinge din zgomotul, mai intri crescând, apoi descrescând, al elicei.

Imediat, Farrow dădu ordin de ridicare. Când periscopul ajunse la suprafaţa mării, căpitanul văzu că jonca cârmea spre Vest, în canalul prin care venise el din marea de Sud.

Chibzui, apoi dădu viteză submarinului, îndreptându-se spre insula, de la care venise jonca.

Acolo avea destul loc să întoarcă, pe când în canalul îngust n-ar fi fost cu putinţă. În câteva minute ajunse iar într-un canal, care se întindea la Est şi la Vest de insula cea mare. Căpitanul îşi dădu seama numaidecât de ce jonca nu luase acest drum, căci de amândouă părţile drumul era închis de stânci de corali.

Un golf mare, din care pornise jonca îi îngădui să facă un mic ocol şi după ce întoarse submarinul porni cu mare viteză în urma joncii.

Misteriosul vas trebuia să aibă un motor foarte puternic, care îi permitea să înainteze cu o viteză extraordinară. Farrow nu se gândea să se ridice la suprafaţă, căci nu vroia să fie văzut de echipajul de pe joncă. Tocmai în aceste mări trebuia să fie cu foarte multă băgare de seamă. Aici Anglia stăpânea peste tot, fie prin forţa militară, fie prin cea comercială. Aşadar submarinul fu nevoit să navigheze sub apă, deşi în acest mod nu putea atinge viteza dorită. Când cârmi în canalul care ducea spre vest, jonca nu se mai vedea decât ca un punct.

— Ei drăcie! strigă căpitanul, trebuie să aibă un motor neînchipuit de puternic, căci aleargă cu cel puţin treizeci de noduri. La asta nu m-aş fi gândit niciodată, căci toată construcţia ei pare greoaie. Pe sub apă nu ne putem apropia de ea, dimpotrivă, rămânem tot mai în urmă. Dar nici la suprafaţă n-aş vrea să mă ridic, căci cei de pe joncă trebuie să aibă ocheane bune. Păcat, nu e chip să-i urmăresc. Afară de asta jonca pare să ia direcţia spre Singapore şi în acest caz la ce bun să mă vadă? Ei, dar ce-i de făcut?

— Tată, am putea să cercetăm insula, de la care a pornit jonca, propuse George. Poate că acolo vom da de secretul acestei jonci.

— E o idee bună, răspunse căpitanul. Jonca tot n-o mai putem ajunge, să vedem cel puţin ce a făcut în insula asta singuratecă şi părăsită. Aşadar, vom intra din acest canal în mare şi acolo vom întoarce.

— Atunci am putea foarte bine să ne ridicăm la suprafaţă, zise George. De ce am mai sta sub apă?

— Dragul meu, nu ştim ce primejdii ne ameninţă aici, zise căpitanul, mai bine să fim prevăzători. În golful din care a pornit jonca, ne vom ridica la suprafaţă, dar până acolo să mergem mai bine sub apă.

Submarinul ajunse curând în largul mării şi descrise un arc, pentru a se întoarce iarăşi în canal.

Mai înainte însă, căpitanul Farrow mai aruncase o privire prin periscop şi zise:

— Într-adevăr, e ciudată viteza pe care o desfăşoară jonca. Mi se pare că navigând chiar deasupra apei, am fi fost siliţi să ne folosim de compresoare, pentru a ne apropia de ea. Acum sunt curios să văd ce vom descoperi pe insulă.

Submarinul se îndreptă liniştit spre insula de la care pornise jonca. Aceste insule păreau părăsite şi despărţite de orice zonă de circulaţie. Din când în când Farrow clătina din cap. Ce-o fi făcând jonca enigmatică în insulele acestea singuratece?

În sfârşit ajunseră iarăşi în canal. Căpitanul micşoră viteza, apoi, când fură în golf, dădu ordin de oprire. Prin periscop privi cu multă atenţie desişul, care se întindea la o depărtare de vreo cincizeci de metri de ţărm şi părea de nepătruns.

Nu observă nimic suspect, numai o potecă îngustă, care despica desişul chiar în direcţia punctului său de observaţie. Pe acolo trebuie să fi pătruns în desiş călătorii de pe joncă. Marinarii noştri văzuseră multe, în călătoriile lor îndrăzneţe şi Farrow se gândi numaidecât că pe această insulă se află, un depozit clandestin de mărfuri de contrabandă, pe care jonca le transporta Ia Singapore sau în alte porturi.

Aceasta era explicaţia şi la drept vorbind, Farrow nu mai avea nici o poftă să cerceteze lucrul mai de aproape. Ce-i păsa lui de faptele contrabandiştilor? Asta era treaba guvernelor respective, care, din păcate îl duşmăneau cu atâta înverşunare. N-au decât să-şi bată singuri capul să prindă jonca! Căpitanul vorbi în acest sens cu tovarăşii săi şi propusese si plece mai departe ca si ajungă cât mai curând la adăpostul lor, „Insula Odihnei”.

— Nu, tată, zise George, aş vrea să văd ce se petrece pe insula asta. De asemenea sper că am să găsesc ceva frumos ca să-i dăruiesc Sanjei, bineînţeles plătind, nu pe degeaba. Te rog, tată, să debarcăm!

— Hm, desigur că aici au rămas santinele, zise Farrow, şi se poate să dăm de o mare primejdie. Dar, poate că e totuşi destul de interesant să cercetăm insula mai de aproape. Aşadar, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca.

Căpitanul mai privi odată desişul, apoi dădu ordin să se golească tancurile. Submarinul se ridica încet. Petre urcase scara de fier şi de îndată ce turnul ieşi deasupra mirii, deschise chepengul.

II.
O PRIMIRE SĂLBATECĂ

PESTE CÂTEVA MINUTE era cu toţii în turn şi privea spre insula din apropiere. În desiş nu era nici o mişcare şi Rindow spuse:

— Ciudat lucru: jonca abia a părăsit golful acesta, aşadar, trebuie să fi fost câţiva oameni pe ţărm. Şi acum totul e ca mort. Ăsta nu-i lucru curat.

— Da, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul, se pare că-n aer pluteşte ceva sinistru. Mi se pare că îndărătul acestor tufişuri stau la pândă vrăjmaşi, care abia aşteaptă să debarcăm. Adică, de ce ne-am expune noi primejdiei?

— Acum după ce ne-am arătat, zise George, trebuie sa debarcăm pe insulă. Cine ar putea fi aici? Poate câţiva paznici, cu care isprăvim numaidecât.

— Bine, băiete, zise Farrow cam nemulţumit, am ajuns până aici, acum o să mergem şi mai departe. Petre, două bărci, să debarcăm în număr cât mai mare.

Marinarii aduseră repede cele două bărci de metal.

— În prima barca vom lua loc noi, hotărî căpitanul, adresându-se lui Rindow, fiului său George şi Iui Petre. În barca a doua se va urca Hagen cu cinci marinari.

— În cazul acesta vom merge cu voi, zise doctorul Bertram fără să mai aştepte răspunsul, se urcă în prima barcă.

Căpitanul râse. Ştia că doctorul nu va renunţa pentru nimic în lume să meargă şi el.

Cele două bărci se îndreptau încet spre ţărm. Desigur că tunarul Jan Brike nu îndrăznea să alerge la turnul de la proră, căruia îi lua învelitoarele ce-l acopereau ori de câte ori navigau pe sub apă. Jan Brike era un bătrân soldat pentru care arma lui era totul. La el se adeverea vechea vorbă soldăţească şi anume că arma e logodnica soldatului. Numai că arma lui Jan Brike era un tun de şaptezeci şi cinci de mm.

Puntea submarinului se acoperise de marinarii care nu erau de serviciu în sala de maşini. Fiecare îşi luase carabina, deoarece pe insulele acestea singuratice, în aceste ţinuturi sălbatice, te puteai aştepta oricând la vreun incident sau la vreun atac mişelesc.

Când Hagen şi cei cinci marinari se urcară în barca a doua, Sanja se repezi după ei.

— Domnule Hagen, protestă ea cu energie, trebuie să mă luaţi cu d-voastră. Mi-e grijă de George si nu vreau să rămân aici.

Pe când vorbea, împinse cu putere barca, depărtând-o de submarin şi se aşeză pe barca îngustă lângă Hagen, care rămăsese cu gura căscată.

— Hm, da, domnişoară, nu ştiu zău...

— La vâsle! strigă Sanja marinarilor, care se supuseră numaidecât acestei porunci.

Prima barcă ajunsese la ţărm şi cei dinăuntru coboară. Marinarii trebuiau să se grăbească ca să-şi ajungă tovarăşii.

Hagen dădu din umeri şi îndreptă barca în direcţia celeilalte, pe care o şi priponise Petre. Căpitanul Farrow se uita cu uimire la tânăra prinţesă, apoi zise:

— Prinţesă, asta nu merge!

Dar Sanja se îndreptă cu un zâmbet radios spre George, care-o privea şi el plin de uimire, îi luă mâna şi zise cu simplitate:

— Mă tem de soarta lui, vreau să fiu lângă el.

Farrow răspunse, clătinând din cap:

— Bine, prinţesă, rămâi la noi! Dar tu, George, răspunzi de viaţa prinţesei. Aşadar nu fi atât de îndrăzneţ ca de obicei, fii prudent şi chibzuit şi ocroteşte pe prinţesă!

— Tată, răspunse George, nu e nevoie să-mi aminteşti de asta. Cât trăiesc eu, nu i se poate întâmpla Sanjei nici un rău.

— Bine, o să căutăm să ne ferim cât mai mult, zise căpitanul, zâmbind. Aşadar, înainte!

Încet şi cu mare băgare de seamă, căpitanul păşi pe poteca îngustă dintre tufişuri, urmat de tovarăşii săi, care erau şi ei precauţi. Era o mare îndrăzneală să pătrundă în acest desiş, căci în această sălbăticiune puteau să-i pândească primejdii care să izbutească pe neaşteptate.

Nu se vedea nici o mişcare, desişul era tăcut şi liniştit, nu se auzea nici un glas, nici un ţipăt de fiară, — dar această tăcere era cu atât mai înfricoşătoare pentru oamenii care pătrundeau în desiş. Imediat în urma căpitanului păşea George, alături de care se alipise Sanja.

După tânăra pereche care abia de putea păşi pe cărăruia îngustă, venea Petre, care nu-şi lua ochii de la ei. Apoi doctorul Bertram, Hagen şi marinarii. Micul convoi îl închidea Rindow, primul ofiţer.

Erau toţi deprinşi să înainteze pe o cărare atât de îngustă, într-un desiş de nepătruns şi înăbuşitor, la care puteau să-i pândească mii de primejdii, fie din partea fiarelor, fie a oamenilor. În sălbateca Malaita, faimosul sălaş al vânătorilor de capete, au cunoscut doar toate grozăviile pădurilor.

Şi cu toate acestea, aerul fierbinte şi umed se aşeză greu pe plămânii lor, obişnuiţi să respire aerul atât de proaspăt al oceanului, iar ochii lor, deprinşi cu depărtările nesfârşite simţeau un fel de usturime, la vederea pereţilor verzi, de ambele părţii ale potecii.

Mergeau încet în urma căpitanului şi a fiului său George, care îşi câştigase dragostea marinarilor prin curajul şi sângele rece ce-l arătase în toate împrejurările. Ei ştiau că Farrow şi George vor lupta din răsputeri ca să-i apere de orice rău şi că şi-ar pune viaţa în pericol pentru a-i salva.

În faţa lor se deschise un mic luminiş. Se vede că un incendiu făcuse acest gol în mijlocul desişului căci trunchiurile palmierilor dimprejur erau înnegriţi pe o parte.

Căpitanul Farrow se opri, după ce înaintase câţiva paşi în acest luminiş, în care crescuse iarbă nouă. Se întoarse spre George şi zise încet:

— George, focul acesta care a nimicit desişul în acest loc s-a produs acum câteva zile, poate o săptămână. În iarba proaspătă se mai văd bine resturile carbonizate ale tufişurilor şi copacilor tineri, nimiciţi de flăcări. Dar cu ce scop au croit luminişul? Sau poate ca focul să fi luat naştere numai din imprudenţa cuiva care a trecut pe aici.

George apucă braţul căpitanului şi ascultă cu încordare.

— Tată, ai auzit? Parcă ar fi gemut cineva aici, aproape de tot. Auzi! Iar...

Farrow dădu din cap şi scoase revolverul. Auzise un geamăt adânc, care venea din partea opusă a luminişului. Dar experienţa îi spunea că trebuie să se aştepte şi pe aici la vreo cursă, pe care indigenii o pregăteau poate străinilor.

George îşi scoase arma. Sanja trecu la stânga lui şi-l apucă de braţ, deoarece ştia că nu trebuie să stingherească pe tânărul ei iubit în mânuirea armei. Micul convoi află numaidecât că s-a întâmplat ceva. Şi marinarii îşi dădură osteneala să păşească cu şi mai multă băgare de seamă.

Când Farrow ajunse în mijlocul luminişului, rămase locului câteva clipe, arătând la pământ. Acolo se vedea bine un loc circular, având în mijloc nişte vreascuri arse, iar de jur împrejur, un şanţ în lărgime de jumătate metru. Aşadar părerea căpitanului se adeverea. Scânteile ce s-au împrăştiat în jur, au aprins desigur tufişurile din apropiere.

Înaintau încet. Iarăşi se auzi geamătul sinistru din tufiş. George făcu un semn Sanjei ca s-o liniştească, apoi îşi desfăcu braţul stâng din strânsoarea mâinii ei şi apucă revolverul. Poate că aceste gemete care cereau ajutor, erau

într-adevăr o cursă a indigenilor, care voiau prin aceasta să atragă atenţia străinilor.

Nu-i putea însă păcăli aşa de uşor. Se apropiară de tufiş cu cea mai mare băgare de seamă, Farrow dete la o parte primele crengi ale tufişului, ţinând revolverul pregătit în mâna dreaptă.

Apoi tresări, băgă revolverul în toc şi vârî amândouă mâinile în tufiş. Cu multă băgare de seamă scoase ia iveală un trup omenesc, pe care îl aşeză alături, pe iarba nouă şi deasă.

Era un kuli chinezesc, îmbrăcat cu o haină simplă de pânză albă murdară. Partea de sus a îmbrăcămintei era înnegrită de sânge închegat, care cursese dintr-o rană adâncă de la tâmplă.

Doctoral Bertram îşi făcu Ioc prin micul grup şi se apleacă asupra rănitului, care scotea câte un geamăt fără să dea alt semn de viată.

După ce examină în grabă rana, Bertram clătină din cap, apoi îşi scoase briceagul şi despică haina năclăită de sânge.

Pe piept nu se vedea nici o rană, dar, când doi dintre marinari întoarseră pe rănit, la un semn al doctorului, şi acesta îi despică haina pe la spate, descoperiră o rană mică din care izvora sângele.

— Înjunghiat în plămâni cu pumnalul, constată doctoral cu siguranţa expertului — nu mai e nimic de făcut, în curând îşi va da sufletul. Rana de la cap a fost provocată, pe cât se pare, de o aruncătură de suliţă al cărei vârf ascuţit i-a atins tâmpla. Mai că aş spune că suliţa a fost aruncată din spate, asta se vede după forma rănii.

— Hm, ciudat! zise căpitanul Farrow, să dăm tocmai peste un chinez rănit de moarte, după ce jonca misterioasă a părăsit insula. Aşadar, după cât se pare, e un om din echipaj şi rănile pe care le-a primit din spate dovedesc că a fost lovit de indigeni, pe când fugea. Dragii mei, asta dovedeşte în acelaşi timp că întreprinderea noastră e foarte primejdioasă. Echipajul joncii chinezeşti trebuie să fi ajuns, din vreo pricină oarecare, în conflict cu indigenii, conflict care s-a terminat cu uciderea acestui kuli. Prin urmare, ne aşteaptă şi pe noi mari greutăţi. Doctore, rănitul îşi mai recăpăta cunoştinţa?

— Nădăjduiesc, domnule căpitan, zise Bertram, în nici un caz însă nu-l mai putem salva. Pumnalul i-a străbătut plămânul, nu mai are decât câteva minute de trăit. Probabil că, puţin înainte de a murit îşi va mai veni odată în simţiri.

— Poate că atunci ne va spune ce căuta aici jonca. Ar putea să ne mai spună câte ceva despre indigenii care l-au atacat.

Înconjurară cu toţii pe muribund, care dintr-un moment într-altul trebuia să-şi dea sufletul. Poate că-i va scuti de mari primejdii, dacă va mai avea putere să vorbească — şi dacă va voi.

Doctorul Bertram strecurase în gura chinezului câteva picături de coniac, din termosul lui. Acum ridică mâna şi toţi ceilalţi se aplecară puţin, ca să asculte cuvintele ce le va rosti muribundul. Acesta deschise încet ochii, privi în juru-i şi şopti:

— Şu-Ne, diavolul, oh...

Un horcăit grozav fi întrerupse vorba, trupul lui se contractă, săltându-se, apoi nenorocitul îşi dădu sufletul, pe când dintre buze îi ţâşni un şuvoi de sânge.

— Păcat! zise încet doctoral Bertram, lăsând din braţe trupul chinezului, pe care, de milă, îl sprijinise.

Voia să spună ce e cu acest Şu-Ne, şi moartea i-a închis gura.

— Dar, cel puţin acuma ştim numele unui chinez de care trebuie să ne ferim, îl vom găsi noi pe Şu-Ne. Căpitane, eu mi-am făcut datoria. Vrei să mai cercetăm insula, sau să ne întoarcem?

— Hm, la drept vorbind n-aş vrea deloc să mai înaintăm, zise Farrow, şovăind — căci sunt sigur că vom da de mari primejdii. Faptele acelui Şu-Ne nu prea ne interesează, treaba autorităţilor, pe care le putem înştiinţa prin radio. Desigur, nu le vom comunica, decât după ce vom trece de Singapore, ca să nu poată găsi locul în care ne aflăm. Aşadar, ne întoarcem. Aici nu avem ce căuta. Şu-Ne va da socoteală autorităţilor de isprăvile lui pe această insulă.

— Tată, să îngropăm pe nenorocitul asta, propuse George, acum că l-am găsit, să-i facem şi acest ultim serviciu.

— Bine, George, încuviinţă Farrow, asta-ţi face cinste. Nu ştiu dacă acest om a fost rău, dacă a fost vreun tâlhar sau vreun ucigaş, dar moartea iartă totul. Să odihnească dar aici, până în ziua în care va apare înaintea zeilor sau a strămoşilor săi. Acum să ne grăbim, locul nu mi se pare tocmai sigur. Chinezii au fost nevoiţi să fugă, deoarece au fost atacaţi de indigeni, după cum ne dovedeşte mortul acesta. Aşadar s-o luăm la picior!

Marinarii săpară cu cuţitele o groapă puţin adâncă, în care puseră trupul chinezului. Doctorul percheziţionase buzunarele mortului şi printre alte obiecte scoase şi o piatră

neagră şi turtită, care era acoperită de figuri şi semne ciudate.

— Foarte interesant, zise dânsul, se vede că acest mort era membru al unei societăţi sau secte. Mai pe urmă voi încerca să descifrez semnele de pe piatră. George va putea să mă ajute, căci el a dezlegat nişte scrieri secrete, pe care nu le-am putut tălmăci ani de zile.

George ascultase cu atenţie vorbele doctorului şi interesul său se deşteptă numaidecât. Dacă-i vorba de taine, apoi las pe el! La drept vorbind nu se ocupase niciodată de inscripţii chinezeşti, dar citise destul despre numeroasele societăţi secrete, atât de răspândite în China. Cu ajutorul doctorului, spera să descifreze semnele de pe piaţă.

Înmormântarea simplă şi grabnică a chinezului făcuse pe marinarii noştri să uite oarecum de locul unde se aflau. Ei nu mai erau atât de atenţi la cele ce se petreceau în jurul lor.

George fu cel dintâi care îşi dădu seama de aceasta. Fără să se gândească la ceva, se depărtase puţin de tovarăşii săi, ca să privească mai de aproape frunzele unui tufiş care îl izbiră prin forma lui deosebită. Chiar şi Sanja îşi luase ochii de la el în acest moment, deoarece îşi îndreptase privirile spre groapa primitivă, în care era coborât trupul chinezului.

George nici nu fu în stare să scoată un strigăt.

Cineva îl strângea de gât cu putere extraordinară, care-l înăbuşea. Aproape îşi pierduse cunoştinţa, nu putea nici să se zbată, ca prin aceasta să atragă atenţia prietenilor săi. Fără cel mai mic zgomot fu tras în tufişul, în faţa căruia se oprise. Ochii lui îngroziţi priveau feţele acelea sălbatece şi negre, grozav de desfigurate cu nişte dungi albicioase. Apoi nu mai ştiu nimic. Leşinase.

Nici nu simţi când fu ridicat de doi sălbateci voinici şi purtat în fugă nebună de-a lungul unei cărări înguste şi şerpuite. Răpitorii se afundau tot mai adânc în pădure, cărarea se întretăia adesea şi sălbatecii luau mereu altă direcţie.

În sfârşit se opriră în faţa unui tufiş enorm. Mai mulţi sălbateci se înghesuiau în jurul lor, despicau crengile tufişului şi prin cărarea îngustă, George fu dus într-un luminiş, la capătul căruia se aflau nişte colibe mici, pe jumătate ascunse în iarbă.

Când se trezi din leşin, George văzu în jurul său cam treizeci de sălbateci. Toţi erau goi, purtând numai un mic şort jurul şoldurilor. Corpul lor era zugrăvit în dungi albe peste tot. George se sperie. Numaidecât îşi dădu seama că se afla în mâinile alfurilor, locuitorii primitivi ai insulelor

Celebes şi ai arhipelagului. Asta se vedea după statura lor mijlocie, după pielea lor de un cafeniu deschis, după părul negru şi expresia lor inteligentă şi serioasă.

Dar, din mişcările lor se vedea influenţa sălbatecilor din Noua Guinee şi din această pricină, tânărul se înspăimântă. Mai de mult se vorbea despre alfurii din Celebes că erau tot atât de cruzi ca şi dajacii din Borneo, care tăiau capetele vrăjmaşilor morţi. Cu toate că guvernul era de părere că acest grozav obicei dispăruse, George văzuse cu ochii lui grozăviile de pe Malaita. Ce rău îi părea acum că nu-l avea lângă el pe doctorul Bertram, căci sălbatecii vorbeau cu însufleţire între ei, dar, din păcate, George nu înţelegea nici un cuvânt.

Din mişcările lor vioaie, care deveneau ameninţătoare, când se uitau la dânsul, George prevedea că va avea o soartă tristă. Îşi dete seama că şi el era considerat drept un vrăjmaş, pe care voiau să-l înlăture, întocmai ca pe sărmanul kuli, care fusese nimerit de armele indigenilor, pe când fugea. Acest Şu-Ne era aşadar vinovat şi de situaţia lui primejdioasă. Ce o fi păcătuit acest chinez, pentru ca indigenii aceştia, care trebuie să fi venit în contact cu civilizaţia, să fie atât de răi cu duşmanii lor?

Oare tovarăşii săi observaseră dispariţia lui? George îşi aminti lămurit că fusese apucat de gât şi tras în tufiş, pe când tovarăşii lui erau ocupaţi să îngroape pe chinez. Nimeni n-a putut să observe şi sălbateci au fost destul de prevăzători, ca să nu lase nici o urmă.

Oare n-ar fi mai bine să strige, ca să-şi îndrepte tovarăşii pe urmele lui? Chiar dacă-n sălbăticia asta sunetele nu puteau pătrunde departe, s-ar putea ca ei să se afle în apropiere, conduşi de Sanja, a cărei dragoste ar descoperi şi urma cea mai mică.

Credinciosul Petre şi-ar da toată osteneala să-l elibereze, fără să mai vorbim de tatăl său şi ceilalţi.

Un sălbatec care sta în apropierea lui, rezemat în suliţă şi-l observa cu atenţie, păru că-i ghiceşte gândul, se repezi la George, smulse din pământ un ghemotoc mare de iarbă şi-l îndesă cu ciudă în gura deschisă a prizonierului. Afară de asta, apropie ameninţător vârful suliţei în beregata lui George, care înţelese şi părăsi gândul să mai strige după ajutor. Împinse încet cu limba bulgărele de iarbă de pământ, simulă un acces de tuse şi-l dete cu totul afară. Apoi făcu un semn sălbatecului care-l observa cu asprime, strânse buzele tare şi întoarse capul la o parte.

Poate că păzitorul lui a înţeles vorba lui mută, şi-l lăsă fără căluş. George îşi dădu abia acum seama că era legat cobză. Nici nu observase că funiile subţiri şi tari de fibre de cocos îi tăiau adânc carnea de la încheieturile mâinilor şi picioarelor.

Aşadar era lipsit de orice apărare, deşi privind în jos, constată că cele două revolvere, precum şi pumnalul pe care i-l dăruise Sanja Ie avea încă la brâu.

Pumnalul! George chibzui niţel. Oare îi va fi posibil să scoată puţin din teacă lama ascuţită a pumnalului şi să frece cu dânsa funiile ce-i legau mâinile de piept? Dacă-i rămâneau cele două revolvere, sălbateci nu aveau decât să se apropie, el îi va ţine la distanţă cu cele 14 gloanţe, pe care le avea în cele două încărcătoare, până când tovarăşii lui vor fi atraşi de zgomotul împuşcăturilor.

George se prefăcu că închide ochii, dar pe sub gene observă pe sălbatecul care-l păzea, în vreme ce tovarăşii săi se certau într-una. Băgă de seamă că, deşi erau atât de înverşunaţi, îşi dădeau toată osteneala să vorbească cât mai încet. Aşadar ei se temeau să nu atragă pe tovarăşii săi, vorbind prea tare. Paznicul său îl privi câteva minute cu multă atenţie, părând că observă fiece mişcare a prizonierului. Apoi când George rămase nemişcat, îşi întoarse capul şi ascultă cu încordare la discursurile pe care le ţineau sălbatecii.

George trăgea cu urechea, stătea tot nemişcat şi sălbatecul îi mai aruncă câteva priviri pe furiş. În cele din urmă păru că se linişteşte, prizonierul căzuse desigur iar în nesimţire, căci nu se mişca deloc şi sta cu ochii închişi.

Cu mişcări infinit de încete, George duse mâinile spre brâul în care era înfipt pumnalul Sanjei. Darul prinţesei, trebuia să-i aducă scăpare.

III.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

DISPARIŢIA LUI GEORGE fu observată mai întâi de Sanja. Prinţesa se uită în jurul ei cu priviri rătăcite, pe când trupul chinezului era lăsat în groapă. Deodată scoase un ţipăt:

— Domnule căpitan, Petre, unde e George?

Se produse o zăpăceală de nedescris. Cu toţii strigară numele tânărului lor tovarăş, alergară de colo până colo în luminiş, căutară zadarnic prin tufişurile din împrejur, până când la glasul energic al căpitanului se făcu linişte.

— Camarazi! zise el cu gravitate, trebuie să băgăm de seamă, să fim calmi. George al nostru a dispărut, sălbateci care l-au ucis pe acest chinez, trebuie să-l fi atacat pe la spate. În nici un caz nu l-au omorât, altfel nu s-ar mai fi ostenit să-i ia corpul cu dânşii. Aşadar e prizonier în mâinile lor. Camarazi, trebuie să-l eliberăm şi... repede. Dar pentru aceasta e nevoie să ne regăsim calmul. Trebuie să descoperim urmele pe care desigur că le-au lăsat răpitorii lui. Aşa, vă mulţumesc. Prinţesă, unde l-ai văzut pe George al nostru ultima oară?

Cu toată tulburarea şi teama care o stăpânea, simţi ca o mângâiere, faptul că tatăl lui nu vorbea de George al lui cu „al nostru”. Acest unic cuvânt îi da asigurarea că Farrow nu se împotrivea dragostei lor. Birui vitejeşte lacrimile, care i se urcau în gât şi arătă tufişul, lângă care îl văzuse pe George pentru ultima oară.

— Fireşte, mormăi doctorul, ăsta e un tufiş ciudat de tot. George s-a apropiat să-l observe mai bine. Eu aş fi făcut la fel, dacă-l vedeam mai înainte.

— Iată câteva crengi rupte, îl întrerupse Petre, care se apropiase de tufiş. Ah, uite şi o bucăţică de pânză, e din cămaşa lui George. D-le căpitan, aici e o cărăruie îngustă, care începe îndărătul tufişului

— Stai! porunci căpitanul cu energie, văzând că Petre vrea s-o ia pe cărare. Mai întâi trebuie să ne împărţim bine rolurile. Am păţit destule cu indigenii din Marea de Sud ca să ştim că trebuie să fim cu multă socoteală şi băgare de seamă, dacă nu vrem să împingem pe George fii vreo mare primejdie. Aşadar eu iau conducerea. Tu, Petre, mă urmezi imediat. Dragă Rindow, d-ta vei avea grijă de Sanja, care trebuie să se ţină tot pe lângă d-ta. Hagen, d-ta închei grupul. Câţiva oameni trebuie să rămână aici, în luminiş, căci se prea poate ca sălbateci să treacă pe aici, să încerce

un atac asupra submarinului. Băieţi, ştiu că toţi aţi dori să veniţi cu noi, dar nu se poate. Cel puţin patru oameni trebuie să rămână pe loc. Repede, trageţi la sorţi, să vedem cine mă va întovărăşi, şi cine rămâne.

Marinarii ştiau că trebuie să procedeze cu cea mai mare iuţeală. În câteva clipe se hotărâră şi Farrow porni pe cărarea îngustă, străbătând tufişul, în care dispăruse George.

Imediat după Petre, care urma pas cu pas pe căpitan, venea Sanja, care tremura din tot corpul. Rindow păşea alături de ea, căci trebuia s-o apere de orice primejdie. Farrow era de un calm extraordinar şi toţi îl admirau pentru aceasta. Era doar în joc viaţa unicului său copil şi cu toate astea era atât de stăpânit, de prevăzător şi chibzuit, încât cu toţii simţiră cât de mult se puteau încrede în el.

Trecu un sfert de oră, plin de teamă. Căpitanul se stăpânea cu toată energia, ca să-şi păstreze calmul şi să rămână prevăzător, lucru necesar pentru izbânda întreprinderii sale. Ştia bine că orice nesocotinţă punea în primejdie viaţa lui George — dacă fiul său mai era în viată.

Acest gând îl urmărea necontenit. Văzuse pe chinez murind, aşadar, ştia că indigenii de pe acea insulă nu stau la gânduri să curme o viaţă omenească. George al său era acum în puterea acestor sălbateci, pentru care o viată de om nu înseamnă nimic.

Prea mult se gândise la fiul său şi de aceea nu fusese destul de atent pe cărare. Petre fu acela, care salvă viaţa căpitanului său, căci deodată, dintr-un tufiş se ivi un braţ cafeniu, în pumnul căruia strălucea lama unui cuţit. Grozava lovitură se îndreptă spre spatele căpitanului, întocmai cum fusese lovit şi sărmanul kuli.

Dar Petre, care ţinea în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga un cuţit enorm, în clipa în care văzuse braţul sălbatecului ieşind din tufiş, ridică cuţitul. Indigenul scoase un strigăt grozav, arma îi sări cât colo şi vru s-o ia la fugă. Cuţitul lui Petre, care pătrunsese adânc în braţul lui, îl ţinu însă bine. În clipa următoare, uriaşul marinar apucă cu mâna stângă braţul sălbatecului şi-l trase din tufiş pe cărare. Era un bărbat tânăr al cărui trup fusese zugrăvit cu multă artă.

Doctorul i se adresă în limba malaieza, pe care sălbatecul o înţelese.

— De ce ai vrut să ucizi?

— Nu putem suferi pe albi, zise sălbatecul cu încăpăţânare — ei ne iau tinerii!

— Ei drăcie, ce-o mai fi şi asta? Zise căpitanul, uimit, când doctorul îi tălmăci aceste cuvinte, rostite într-un

anumit dialect. Albii le iau tinerii? Nu cumva o fi vreo ispravă de a faimosului Şu-Ne? Bine, asta o s-o lămurim noi. Te rog, întreabă-l dacă ştie ceva despre soarta lui George.

Când doctorul puse această întrebare sălbatecului, ochii acestuia scăpărări.

— Da, exclamă el triumfător, am prins un alb şi-l vom sacrifica lui Muntumuntu.

— Ei drăcie, strigă doctorul. George e în mare primejdie, dacă prizonierul nostru nu vrea să ne trădeze locul în care se află. George e sortit să fie jertfit lui Muntumuntu — zeul suprem al alfurilor. Acest zeu suprem locuieşte în aer, fii aşa numitul „Kasandukkan". Foarte interesant...

— Dragă doctore, îl întrerupse căpitanul, zău nu avem vreme să ascultăm o dizertaţie asupra zeilor acestor alfuri. Mai bine întreabă pe prizonier, unde se află George. Poate că facem schimb de prizonieri.

Doctorul vorbi multă vreme cu alfurul, apoi zise necăjit:

— Am făcut o captură foarte bună, căci tânărul acesta e fiul cel mare al şefului de trib. Dar nici nu vrea să audă de vreun schimb, preferă să moară, numai ca George să fie sacrificat zeului, pentru a uşura soarta tuturor tinerilor pe care i-au capturat străinii. Refuză cu îndărătnicie să ne arate locul în care a fost târât George.

— Bine, o să-i găsim noi urma, zise căpitanul. Dacă pătrundem în tufişul acesta din care l-a scos Petre pe sălbatec, vom descoperi drumul pe care a venit. Petre, leagă-l; dar mai întâi să-i pansăm rana.

Doctorul avea întotdeauna cu el o trusă de pansament. Bandajă braţul rănitului, cu mulţi grijă, lucru care păru că umple de mirare pe alfur. Petre îl legă apoi cu mâinile la spate. Căpitanul Farrow pătrunse în tufiş, când dădu la o parte crengile mlădioase, văzu înaintea lui o potecă îngustă, care părea foarte umblată, căci era complet curăţată de spini şi plante agăţătoare.

Alfurul îşi muşcă buzele, când Petre îl împinse şi pe el în tufiş. Căpitanul, care se întoarse spre tovarăşii săi, observă şi zise cu bucurie:

— Aha, se pare că suntem pe drumul cel bun, prizonierul s-a trădat. Acum, uşor, cu atenţie camarazi, nu trebuie să primejduim viaţa lui George.

Micul grup înaintă încet de-a lungul potecii, în faţă era căpitanul, după el prizonierul, pe care Petre îl păzea bănuitor, apoi Sanja, pe care Rindow o supraveghea aproape tot atât de atent. Hagen încheia şi de astă dată convoiul.

Cu toţii erau plini de speranţă, căci credeau că acum îl vor elibera pe George din mâinile sălbatecilor şi-l vor scuti de soarta de a fi sacrificat zeului Muntumuntu.

•••

George întinsese în sfârşit mâinile până la cingătoare. Făcuse această mişcare atât de încet şi prudent încât paznicul său nu observă nimic, deşi arunca din când în când câte o privire prizonierului. George însă făcea mereu pe leşinatul, înşela prin aceasta pe paznic şi observă că acesta asculta tot mai atent la discuţiile tovarăşilor săi.

Mâna dreaptă a lui George cuprinse mânerul pumnalului. Fu cuprins de un sentiment de siguranţă, se gândi la Sanja şi se hotărî să scape cu orice preţ din mâinile acestor sălbateci.

Scoase numai puţin lama din teacă apoi stătu iar liniştit şi observă pe paznic. Acoperi cu amândouă mâinile pumnalul pentru ca strălucirea lamei să nu-l trădeze. Bănuiala lui era foarte întemeiată căci sălbaticul aruncă iar o privire spre prizonier apoi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra discuţiilor dintre ai săi. Un sălbatec, care se deosebea prin înălţime, vorbea cu multă însufleţire.

Atunci George trecu funia ce-i lega mâinile peste lama ascuţită a pumnalului. Mâinile lui erau acum libere. Apucă numaidecât pistoalele şi le scoase din toc. Aşa. Le va arăta el îndată sălbatecilor cine e.

Se ridică repede. Paznicul său, care-i număra mişcările cu coada ochiului, împietri de groază când văzu revolverul îndreptat spre el. George puse repede revolverul din stânga pe genunchi, smulse pumnalul din teacă şi-şi tăie cu iuţeala fulgerului funiile de la picioare. Apoi sări în picioare şi zise:

— Plecaţi de aici!

Fără să vrea se servise de limba malaieză şi spre marea mulţumire, văzu că sălbaticii îl înţeleg. Aceştia tresărită, priviră câteva secunde ţintă la ţevile ameninţătoare ale revolverelor, apoi se furişară şi dispărură în tufişuri.

George râse cu îndrăzneală. Acum era însă foarte primejdios pentru el să se întoarcă prin desiş. Din fiecare tufiş puteau să-l atace sălbaticii. Îndărătul fiecărui copac se putea ascunde unul pentru ca să pună mâna încă o dată pe el. Dar va fi cu băgare de seamă.

Era prevenit. Acum armele lui ar răspunde numaidecât dacă vreo mână ucigaşă l-ar mai apuca de beregată. Numai de stiletul ascuţit al sălbaticilor trebuia să se teamă. O lovitură sigură şi puternică putea să-i străbată inima. S-ar

prăbuşi, fără să poată scoate un strigăt — şi Sanja nu l-ar mai vedea deloc.

Trebuia s-o ia spre nord, acolo era ancorat submarinul în golf. Găsi repede poteca pe care-l târâseră sălbaticii. Desişul era de ambele părţi atât de încâlcit încât se simţi mai în siguranţă. Părea aproape imposibil ca un om să poată pătrunde fără zgomot prin zidul acesta de verdeaţă.

Oricum trebuia să se gândească la santinelele pe care sălbaticii le-au pus pe drum, ascunse în câte un tufiş, în aşa fel încât el să nu le poată observa decât atunci când, odată cu foşnetul crengilor, braţul negricios s-ar fi abătut cu stiletul ascuţit asupra lui.

Se gândi dacă n-ar fi bine să dea alarma printr-o împuşcătură. Cu siguranţă că-l căutau şi erau ei înşişi în mare primejdie. Pe de altă parte însă, trăda şi sălbaticii şi locul în care se afla.

Aceste gânduri îi străbăteau creierul, în vreme ce alerga cu băgare de seamă de-a lungul potecii. Deodată se gândi cu teamă la Sanja. Numai de n-ar face vreo nesocotinţă de grija lui!

Trecea pe dinaintea unui copac uriaş când auzi în spatele lui un foşnet uşor. Cu iuţeala fulgerului întoarse capul, sări într-o parte şi scăpă ca prin urechile acului de stiletul unui sălbatic, care pândise după copac. Otelul ascuţit îi sfâşie însă mâneca dreaptă a cămăşii.

Fără să ochească, George trase cu mâna stângă. Alfurul scoase un ţipăt de mânie şi de durere, stiletul sări cât colo şi apucă cu mâna stângă încheietura sângerândă a mâini drepte. George văzu această mişcare apoi sălbaticul dispăru în tufiş. Trupul său negricios pieri în peretele de verdeaţă, ca un şarpe mlădios.

George nu se opri. Alergă înainte şi inima-i bătea de bucurie, căci în depărtare se auzeau glasuri de oameni. Aşadar tovarăşii veneau să-l întâmpine, acum era salvat. Răspunse din toate puterile, dar, cu toată bucuria nu uită să fie cu băgare de seamă.

Strigătele tovarăşilor săi se apropiau mereu. Acum nu mai puteau fi decât la o sută de metri. Deodată se auzi un strigăt, care exprima mânie şi uimire. Trebuie să se fi întâmplat ceva şi bucuria lui George se schimbă într-un sentiment de spaimă. Oare o fi izbutit vreun sălbatic ascuns prin tufişuri să ucidă cu stiletul pe vreunul din tovarăşi? Sau vreunul din ei fusese smuls din grup? Poate Sanja?

George alerga cât putea pe cărare. Acum îi era totuna, nu se mai gândea că de-a lungul potecii puteau să se a fie

santinele de-a le sălbaticilor.

— Vin, vin! strigi el din toate puterile.

După câteva minute se izbi de tatăl său. Căpitanul îl strânse o clipă în braţe apoi zise cu glas înăbuşit:

— George, Sanja a dispărut!

O clipă, totul păru că se învârteşte în jurul lui George. Se uită îngrozit la tatăl său fără să poată rosti un cuvânt. Apoi îşi aduni, puterile.

— Cum de-a fost cu putinţă? zise el în cele din urmă. N-aţi păzit-o?

— George, răspunse Rindow, nu mi-am luat ochii de Ia ea, aş fi apărat-o cu preţul vieţii mele, dacă vreun sălbatic ar fi atacat-o. Când ai tras d-ta cu revolverul, a dispărut. Cum vezi, cărarea duce aici o bună bucată spre vest, înainte de a coti spre sud, în locul unde ai apărut d-ta. Împuşcătura d-tale s-a auzit dinspre sud şi Sanja a strigat: „Ah, mergem greşit, George e în pericol acolo!" Până să-i pot explica, ce zic? până să fac o mişcare, s-a strecurat în tufişul acesta. Când am vrut s-o urmez, am fost aruncat îndărăt printr-o lovitură puternică în piept, în acelaşi timp Sanja scoase un ţipăt uşor, apoi văzui două mutre negricioase care dispărură cu ea în desiş.

— De ce nu s-a luat nimeni după ea? strigă George şi se pregăti să pătrundă în desiş.

Dar Farrow îl opri:

— Nu, George, nu trebuie s-o punem pe Sanja în primejdie. Daci ne luăm acum după sălbatici şi-i ajungem, vor ucide-o cu siguranţă cu o lovituri de stilet, pentru ca apoi să fugă mai departe nestingheriţi. Crede-mă, băiete, în clipa asta nu e în primejdie. Am prins pe fiul şefului, care m-a atacat pe mine, atac pe care viteazul Petre l-a zădărnicit. Acesta a povestit doctorului că tu trebuia să fii jertfit unui zeu, pe care îl adoră alfurii. La fel se va întâmpla cu Sanja. Aşadar, deocamdată nu e chiar în primejdie de moarte. Sărmanul meu copil, acum trebuie să procedăm cu şiretenie. Forţa şi nesocotinţa nu ne folosesc la nimic, prin aceasta nu facem decât să primejduim viaţa Sanjei.

— Ai dreptate, tată, zise George scrâşnind din dinţi, trebuie să fiu calm. Să mergem în luminişul din care am izbutit să fug. Ah, pumnalul Sanjei mi-a adus salvarea şi acum ea însăşi e la mâinile acestor sălbatici! Tată, prizonierul acesta nu ne va spune oare unde se află lagărul tribului?

— Nu, băiatule, l-am întrebat noi asta. Dar e hotărât mai degrabă să moară decât să-şi trădeze neamul. În orice caz,

avem un zălog bun, căci acum sălbaticii voi şti că tânărul se află în mâinile noastre. Şeful tribului va prefera să o elibereze pe Sanja, decât să-i omorâm feciorul...

— Dar nu ne putem lăsa la nădejdea asta, zise George, noi nu cunoaştem obiceiurile acestor alfuri. Poate că pentru ei e o cinste să poată muri de mâna duşmanului. Haideţi la luminiş, de acolo vom căuta mai departe.

George se aşezi în fruntea convoiului. Acum nu mai era băiatul îndrăzneţ, care nu stă mult pe gânduri, dacă o întreprindere e periculoasă sau nu. Devenise un bărbat socotit, care vrea să salveze tot ce are mai drag.

Dacă Sanja nu se va întoarce, el nu va mai putea să se arate înaintea prinţului. George păşea ca o fiară de pradă, gata de luptă. Toţi muşchii îi erau încordaţi, ca o panteră s-ar fi aruncat asupra oricărui sălbatic care i-ar fi tăiat calea.

Dar alfurii păreau că s-au retras cu desăvârşire. Micul convoi ajunsese fără nici o greutate în luminişul în care fusese dus George. Era pustiu. Nici un zgomot nu trăda prezenţa sau apropierea duşmanului.

— Staţi! zise George. Acum să căutăm urma. Când am ameninţat pe sălbatici cu revolverele, au dispărut cu toţii în desişul de colo, dinspre est. Prin urmare satul lor trebuia să se afle într-acolo. Trebuie să fie şi poteci, căci n-am auzit nici un foşnet de crăci. Doctore, nu vrei să mai încerci odată, dacă prizonierul vrea să vorbească? Dacă îi făgăduim să-i redăm libertatea, o să ne spună unde se află satul.

Doctorul vorbi stăruitor cu fiul şefului. În cele din urmă strigă clocotind de mânie:

— Nu-i nimic de făcut. Putem să-l torturăm, că tot n-o să ne spună nimic. Mereu îmi explică acelaşi lucru: că trebuie să se aducă o jertfi zeului Muntumuntu. Să căutăm singuri, el nu ne va ajuta.

— Da, zise George cu energie. Tată, trebuie să ne împărţim rolurile, dar mereu să rămânem câte doi. În caz de atac, ne vom putea ajuta unul pe altul. Eu aş vrea să merg cu Petre.

— Bineînţeles, dragul meu. Rindow, noi vom rămâne alături şi vom lua cu noi pe prizonier. Nouă n-o să ne scape, în nici un caz. George, ne regăsim aici. Dacă vreunul din grup va avea noroc să izbândească, va trage de trei ori cu arma şi pe urmă ne putem aduna din nou.

Grupurile împărţite pătrunseră în tufişurile în care dispăruseră sălbaticii. După cum spusese George, aici se aflau multe cărări care porneau dintr-un luminiş şi se desfăceau în formă de stea.

— Haide Petre, zise George, mi se pare că trebuie să mergem drept spre răsărit, s-o luăm pe cărarea asta. Pare ceva mai largă decât celelalte.

Cei doi tovarăşi se strecurară tăcuţi prin desişul înfiorător, pornind spre răsărit, pe cărarea îngustă, privind bănuitori la fiecare tufiş, trăgând cu urechea la orice foşnet.

IV
VITEJIA LUI GEORGE

CĂRAREA ERA MAI LUNGĂ decât socotise George. Acesta păşea înaintea lui Petre, care-l păzea.

Deveni tot mai prudent şi mai bănuitor. Dacă într-adevăr se apropiau de sat, era fără doar şi poate că vor da de santinele. Alfurii vor avea în vedere că îndrăzneţii străini vor încerca orice, ca să elibereze pe prizonieri. Deodată se opri, căci auzise nişte strigăte scurte, cam încetară brusc.

— Petre, şopti el tulburat, aceste strigăte păreau vesele, triumfătoare. Bagă de seamă, suntem în apropierea satului, acum au ajuns cu Sanja şi văzând-o, sălbaticii au scos aceste strigăte de bucurie. Păcat că tovarăşii noştri n-au luat şi ei acest drum, noi doi suntem prea slabi faţă de un trib întreg.

— Asta să n-o spui, zise Uriaşul cu necaz, m-aş măsura şi singur cu diavolii ăştia. Chiar d-ta, dragă George, ai văzut cum au fugit dinaintea pistoalelor d-tale. Nu putem însă întreprinde nimic prin violenţă, pe Sanja trebuie s-o eliberăm prin viclenie. Să mergem mai repede, poate că santinelele, pe care le-au pus, sunt în acest moment cu mai puţină băgare de seamă.

George porni mai departe. O linişte sinistră domnea acum în desişul verde şi încins, străbătut de o lumină verzuie. Nici o rază de soare nu pătrundea prin frunzişul des al copacilor uriaşi. Aerul era fierbinte şi înăbuşitor şi cei doi tovarăşi erau lac de sudoare. Mai merseră vreo zece minute apoi ajunseră într-un luminiş scăldat de soare. Locul era primejdios. Colo, în desişul din faţă, se aflau cu siguranţă, santinele care vor vedea pe orice nou-venit. George şi Petre se pitiri instinctiv în tufiş, aşa încât să nu fie văzuţi, dar să poată supraveghea luminişul printre crengi.

— Petre, acum nu putem întreprinde nimic, zise George cu tristeţe, nu am putea să ne apropiem neobservaţi de sat. Am presimţirea că se află acolo, îndărătul peretelui de verdeaţă. Dumnezeule, ce să facem? Doar nu putem aştepta aici, până se întunecă, mai avem câteva ceasuri. Până atunci monştrii aceştia ar putea-o ucide pe Sanja mea. Petre, nu ştiu ce să fac...

— Dragă George, cred că vremea ţine cu noi. Nu observi ce furtună se porneşte? Uite cum se acoperă cerul George, simt că o să fie o furtună grozavă. Iată, s-a şi dezlănţuit!

— La ce ne va folosi?

— Foarte mult. Sălbaticii se tem de obicei de furtună, ei cred că vreun zeu de-al lor se ascunde îndărătul ei. Aşadar,

ne putem apropia, fără grijă de sat. S-or fi ascuns cu toţii în colibe.

— Da Petre, se poate să ai dreptate, strigă George şi santinelele vor fugi numaidecât. Să sperăm că furtuna va fi destul de puternici.

— Aşa mi se pare, uite că începe.

Luminişul dinaintea lor se întunecase de tot, atât de mult se înnorase. Un fulger orbitor sfâşie întunericul, un tunet îngrozitor, de parcă s-ar fi cufundat pământul, răsună aproape imediat. George şi Petre se dădură înapoi fără să vrea, căci trăsnetul se abătuse peste un palmier uriaş de partea cealaltă a luminişului. Acum ploua, aşa cum plouă numai la tropice, unde totul, viaţa şi moartea, naşterea şi pieirea, e supus puterii arzătoare a soarelui. Se părea că o mare întreagă cade din cer.

Snopi de fulgere brăzdau cerul întunecat, câte treizeci de fulgere în acelaşi timp. Tunetul bubuia fără încetare, mugetul grozav lovea dureros urechea, snopii orbitori înţepau ochii.

Lui George îi venea să chiuie de bucurie. Pe această furtună grozavă, care părea un adevărat cataclism, trebuia să izbutească planul lor, să se apropie neobservaţi de satul alfurilor. În nici un caz sălbaticii nu vor rămâne la posturile lor, poate că în această furtună ei vedeau supărarea vreunui zeu, din pricina prinderii tinerei fete.

George se cutremura la acest gând — se poate ca aceşti sălbatici să creadă că acel zeu cere jertfa fragedei vieţi, pentru ca să se potolească.

Apucă braţul lui Petre şi-l trase înainte. Petre îl urmă fără împotrivire. Dacă s-ar mai afla vreo santinelă de partea cealaltă, apoi de aceasta nu s-ar împiedica ei. Chiar de ar trage cu arma, zgomotul împuşcăturii s-ar pierde m mijlocul acestor tunete grozave.

Când păşiră în luminiş fură aproape zvârliţi la pământ, atâta era de mare puterea şuvoaielor de apă, care cădeau din cer. Luminişul era inundat ca de lumina unui reflector uriaş, atât de multe şi mari erau fulgerele ce brăzdau cerul. George şi Petre fură nevoiţi să închidă ochii, pe când treceau cu paşi enormi luminişul, încovoindu-se sub greutatea maselor de apă care se abătea asupra lor. Era şi primejdios, căci, pe aceasta suprafaţă netedă ei erau în acest moment, singurele ţinte. Ce uşor putea să-i lovească trăsnetul! Ajunseră însă cu bine de partea cealaltă a luminişului şi se opriră sub un copac mai mic. Chiar alături de ei se afla trunchiul uriaş al palmierului trăsnit, despicat până aproape de pământ. Acum

trebuiau să se deprindă iarăşi cu întunericul care domnea sub acoperişul de verdeaţă. Îndărătul lor se afla marea de lumină a fulgerelor.

Nimeriră tocmai o cărare destul de largă, care ducea spre răsărit. Înaintară încet, cu revolverele în mâini, privind bănuitori la fiece copac, la fiece tufiş. Ajunseră apoi la o poiană mai mare care era de asemeni străbătută de lumina orbitoare a fulgerelor. Snopi de lumină săgetau cerul fără încetare şi masele de apă cădeau, de parcă cerul voia să-şi verse toate ploile dintr-odată. În luminiş se aflau numeroase colibe, dar nu se vedea nici ţipenie de om. Acum trebuiau s-o găsească pe Sanja. George îl trase pe credinciosul Petre în luminiş şi arătă spre colibele din dreapta. Petre înţelese că trebuia să le cerceteze pe toate. Fireşte, era cât se poate de primejdios, căci se putea ca sălbaticilor să le piară frica de furtună la vederea străinilor.

Petre voia tocmai să se depărteze, când George îl opri iar arătându-i o colibă care se ridica pe partea cealaltă a luminişului şi se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Aceasta era, de bună seamă, coliba şefului şi după toate probabilităţile, acolo se afla şi Sanja. Se îndreptară numaidecât într-acolo. Furtuna le fusese într-adevăr prielnică. Nu auziră nici un strigăt de spaimă sau mirare din colibă. Cu siguranţă că sălbaticii s-au retras în vreun dos întunecos al colibei lor şi aşteptau tremurând să treacă furtuna.

Când George şi Petre ajunseră la coliba cea mare, tânărul împinse cu hotărâre rogojina de ierburi ce astupa intrarea. Fulgerele orbitoare luminară interiorul şi George se repezi, cu un strigăt de bucurie spre fiinţa albă, care era legată de un stâlp din mijlocul colibei. Era o nesocotinţă din partea lui. Ar fi trebuit mai întâi să se încredinţeze unde se afla stăpânul colibei, şeful tribului. Dar în această clipă, George nu se gândi de loc la el, nu vedea decât pe scumpa lui Sanja, pe care voia s-o scape negreşit.

Credinciosul său Petre văzu un trup înalt şi negricios care se îndrepta încet spre George. Văzu lama strălucitoare a stiletului, în mâna şefului.

Împuşcătura nu fu auzită căci tunetul bubuia fără încetare. George nu auzi nici strigătul pe care-l scoase căpetenia când stiletul îi căzu din mâna lovită de glonţ. El nu vedea nici acum trupul negricios al căpeteniei, tăie funiile care o legau pe Sanja de stâlp apoi luă în braţe fata care tremura din tot corpul şi o strânse la piept.

Petre puse şi el mâna şi-l trase afară din colibă. Pentru moment primejdia era înlăturată.

Alergară printre colibe spre desişul apropiat. Câţiva inşi se arătară printre copaci. Ridicară iute pistoalele dar, spre marea lor bucurie recunoscură pe tovarăşii lor care ajunseseră în acelaşi timp, de pe alte cărări. Erau acum cu toţii la un loc. Nu lipsea nici fiul căpeteniei, pe care îl făcuseră prizonier.

Căpitanul Farrow îşi scoase cuţitul şi tăie funiile ce legau mâinile prizonierului apoi îi arătă colibele şi-l îmbrânci uşor.

Sălbaticul nu se clinti, se vede că nu ştia ce să facă cu aceşti străini care îl prinseseră şi acum îi dădeau drumul. El era deprins altfel. Nu văzuse niciodată ca un prizonier să fie eliberat.

Prietenii noştri dispărură însă repede pe cărarea pe care veniseră George şi Petre. Când nu se mai văzură, fiul căpeteniei pomi şi el şi-i urmă şovăind. Cu toată frica de furtună, se strecură pe urmele străinilor.

Micul convoi străbătu în grabă desişul. Mergeau cam de vreo zece minute când furtuna încetă deodată. În clipa următoare, soarele strălucea din nou. În luminişul prin care trecură, pământul scotea aburi sub razele lui fierbinţi. În curând, toată ploaia care căzuse, se va evapora. Când ajunseră la golful în care se afla submarinul, de pe punte se auziră strigăte de bucurie, Tovarăşii de pe vas fuseseră îngrijoraţi căci micul grup al marinarilor lipsise foarte mult. Se urcară iute în bărci.

Tocmai când voiau să pornească, Petre, care se întorsese din întâmplare spre ţărm, strigă tare:

— Atenţie!

În acelaşi timp îşi scoase revolverul. Din desiş se ivi fiul căpeteniei care ţinea acum amândouă braţele ridicate şi palmele întinse. Prin asta voia să spună că n-are gânduri duşmănoase. Căpitanul îi făcu semn să se apropie.

— Doctore, vorbeşte dumneata cu el.

Urmă o convorbire, apoi Bertram zise uimit:

— Domnule căpitan, presimţirea d-tale că jonca chinezească ar ascunde o taină, ne-a dus la o descoperire importantă. E vorba de o crimă dezgustătoare care n-ar trebui să se mai întâmple în zilele noastre. Acest chinez face comerţ de carne vie, mai bine zis de sclavi. Cu oamenii lui prinde pe sărmanii băştinaşi şi-i vinde. Sunt toţi bine înarmaţi — ca la douăzeci de oameni — şi acum e a patra oară când răpesc un mare număr de băştinaşi.

— Dumnezeule, mai există astfel de crime? zise Farrow tulburat. Şi la ce servesc sărmanii prizonieri?

Doctorul vorbi iar cu fiul căpeteniei, apoi zise:

— Mi-a povestit că unii s-au întors înapoi, după o lipsă de trei ani. Sunt duşi la Singapore, sau pe vreo altă insulă şi acolo trebuie să muncească trei ani la plantaţii. Şu-Ne pare să fie furnizor de muncitori care sunt foarte căutaţi. Pe drum, lasă pe sărmanii prizonieri să rabde de foame şi sete, până când declară de bună voie, că se angajează să servească trei ani de zile. Dar putini dintre ei supravieţuiesc acestor munci neobişnuite, într-o climă nesănătoasă.

— Ei drăcie! Atunci chinezul e pur şi simplu un mare ticălos. În orice caz, mijloacele sale sunt nebuneşti. La una ca asta nu m-am aşteptat, atunci când am văzut jonca pentru întâia oară. Bine, spune indigenului că voi rezolva eu chestia asta. Voi da de ştire autorităţilor despre isprăvile lui Şu-Ne. Acum înţeleg primirea ce ni s-a făcut. Sălbaticii au crezut, cu siguranţă, că şi noi prindem oameni şi-i vindem pentru a fi puşi la muncă.

Doctorul Bertram vorbi cu însufleţire fiului mai mare al căpeteniei şi chipul acestuia se lumină tot mai mult. Se înclină de mai multe ori, cu braţele întinse, apoi se întoarse şi dispăru în tufiş.

— De acum încolo vom găsi aici întotdeauna o primire prietenoasă, lămuri doctorul, — fiul căpeteniei se pune chezaş pentru tot tribul său. Vom fi trataţi întotdeauna ca prieteni. Aşadar am găsit şi aici un adăpost bun căci alfurii vor să ne apere şi împotriva oricărui duşman pe care l-am avea. L-a impresionat foarte mult faptul că l-am pansat, dar şi mai mult, că d-ta, domnule căpitan, i-ai redat libertatea. Şi acum să plecăm. Vom telegrafia chestiunea autorităţilor olandeze sau engleze. Dumneata ce zici?

— O vom face cu siguranţă, încuviinţă Farrow, dar nu ştiu dacă ne vor da crezare. Acest Şu-Ne şi-a luat toate măsurile şi noi nu-i vom putea face nimic. Dacă va susţine că n-am spus adevărul, deoarece noi suntem nişte fugari căutaţi de autorităţi, îl vor crede. Va găsi el un pretext, de pildă că am avut vreun conflict cu dânsul şi de aceea vrem să-l denunţăm. Cel mai nimerit ar fi să-l prindem chiar noi. Cu siguranţă că pe jonca sa are şi un aparat de radio telegrafic şi dacă interceptează radiograma noastră, va scăpa numaidecât de prizonieri, cu alte cuvinte, îi va arunca peste bord.

— Exact cum făceau mai înainte vânătorii de sclavi, americani şi spanioli, zise doctorul, necăjit. Poate că are şi

aceeaşi organizare, care se vedea mai înainte pe vapoarele de sclavi, prin care putea face să dispari toţi prizonierii, când se apropia vreun vapor de război.

— Cum făceau? întrebă George, curios.

— O, aveau o metodă rafinată, spuse doctorul, în fundul vasului, în care erau transportaţi sărmanii prizonieri, se afla în podea un chepeng mare. Pe acest chepeng se termina un lanţ greu, îngreunat încă prin nişte greutăţi. Când un vapor de război se arăta fără veste, ca să percheziţioneze pe negustorul de sclavi, chepengul era deschis, pur şi simplu. Sărmanii negri erau legaţi de lanţul cel mare prin nişte lanţuri mai subţiri. Masa de greutăţi dispărea apoi mare cât ai clipi şi toţi prizonierii erau târâţi la adâncime. Lucrurile se petreceau atât de repede şi de simplu, încât inventatorul acestui dispozitiv drăcesc era grozav de mândru de ideea lui.

— Dumnezeule, toate acestea s-au întâmplat într-adevăr? întrebă George, mişcat. Oamenii aceştia trebuiau spânzuraţi.

— Da, dacă ar mai fi avut un sclav pe bord, ar fi fost spânzuraţi cu siguranţă, zise doctorul. Acesta e şi motivul pentru care bieţii oameni trebuiau să dispară atât de repede. Poate că acest chinez are un dispozitiv asemănător şi în acest caz nu trebuie să punem în pericol pe sărmanii alfuri. Domnule căpitan, n-ar fi mai bine să ancorăm în vreun port olandez şi să facem denunţul în scris? Poate la Makassar? Şeful poliţiei de acolo, pe care l-am salvat din primejdie, ne este foarte recunoscător.

— Hm, aceasta e poate calea cea mai bună, dar vom încerca totuşi să-l prindem pe chinez. Până la Singapore avem cinci sute de kilometri. Cu toată viteza joncii sale, poale că tot îI vom ajunge, dacă ne servim şi de compresoare.

— Poate că vom izbuti, dar în acest caz ar putea să arunce prizonierii în mare. Când va vedea că-i urmărim, s-a isprăvit cu bieţii alfuri.

— Ei drace, la asta nu m-am gândit. Păcat! Atunci tot trebuie să facem un denunţ la Makassar. Drept să-ţi spun, mult aş fi dat să mă răfuiesc cu ticălosul acela. Mi se pare că e mai rău decât un asasin.

— Desigur, căci el ucide în masă, zise Bertram cu gravitate şi o face pentru bani.

— Lasă că guvernul o să-i taie pofta. Aşadar să ne întoarcem! Acum trebuie să căutăm să ajungem nestingheriţi la Makassar. Haide, Petre!

Cele două bărci rămăseseră la ţărm, în timp ce căpitanul vorbea cu doctorul. Dar Petre strigi iarăşi:

— Atenţiune!

Farrow întoarse capul şi zări iar pe fiul căpeteniei, care se apropia de ţărm, cu braţele ridicate. Bărcile stopară şi doctorul chemă pe alfur.

Bertram făcu o mutră foarte mirată căci sălbaticul dădu drumul unui torent de cuvinte. Doctorul se întoarse spre căpitan şi zise:

— Lombe, acesta e numele indigenului, ne imploră să-l luăm cu noi. Ar vrea să meargă Ia sud, pe o insulă mare, unde, zice că se mai găsesc oameni din tribul său. Ar vrea să-1l debarcăm acolo.

— Nu zău, strigă Farrow, uimit, Cam ce crede el? Doar nu putem să ancorăm în fiecare insulă, ca să căutăm alfurii răpiţi. Dac-ar şti numele insulei!

Doctorul întrebă pe băştinaş. După câteva clipe de gândire, alfurul strigă radios:

— Singapore!

— O, Doamne, tocmai Singapore, de care trebuie să ne ferim ca de foc! Hai să-i facem plăcerea. Bine, să vină cu noi, dar întreabă-l doctore, dacă a dat de veste tatălui său. Altfel alfurii vor crede că noi l-am răpit.

Drept răspuns la întrebarea doctorului, Lombe scoase un strigăt. Din desiş se ivi căpetenia, care se înclini, cu braţele întinse.

— Bine, atunci e-n regulă, zise Farrow, şi aventura noastră pe această insulă a fost mai frumoasă decât ne aşteptam. Am venit la duşmani şi lăsăm în urma noastră prieteni. Haide Lombe!

La un semn al căpitanului, tânărul băştinaş se urcă în barca acestuia pe care cu câteva ceasuri mai înainte ar fi vrut să-l ucidă. Luă loc alături de doctor cu care începu să vorbească tot mai însufleţit.

Tovarăşii rămaşi pe submarin căscară ochii când văzură alfurul zugrăvit pe trup. Se fereau cam cu frică din calea lui, până când Farrow îi adună pe toţi şi Ie spuse ce nelegiuiri săvârşise chinezul Şu-Ne împotriva tribului Iui Lombe.

Cu toţii deveniră prietenoşi faţă de băştinaş, care trebuie să se fi încredinţat că străinii sunt foarte deosebiţi între ei.

V
JONCA LUI ŞU-NE

ÎMPREUNĂ CU DOCTORUL, Petre conduse pe noul vizitator prin submarin. Acesta trebuia să se obişnuiască mai întâi cu întunericul, cu şederea în interiorul submarinului, căci vasul va trebui să se scufunde de mai multe ori, când va ajunge în apropiere de Singapore. Lombe era foarte curajos. Poate că-şi închipuia că vreo divinitate răutăcioasă crease acest vapor ciudat, dar nu arătă nici un fel de nelinişte, deşi muşchii încordaţi trădau tulburarea lăuntrică care-l stăpânea.

Când submarinul se puse în mişcare, când motoarele diesel porniră, un tremur violent îi străbătu corpul. Doctorul căută să-l liniştească şi Lombe se stăpâni cu toată puterea. Apoi zâmbi doctorului şi se linişti de tot.

Vizită toate încăperile submarinului şi trebui să intre chiar şi la sala maşinilor şi să privească motoarele uriaşe, a căror mişcare îl umplea de mirare. Apoi, cei doi tovarăşi îl duseră în turn şi Lombe văzu insula sa pierzându-se în zare.

— E foarte interesant, zise doctorul lui Farrow, arătând cu un gest spre Lombe, care privea acum afară, cuprins de admiraţie. Voi nota tot ce-mi va povesti despre obiceiurile tribului său. Gândeşte-te, domnule căpitan, bunicul său mai obişnuia să taie capetele duşmanilor morţi, ca şi dajacii din Borneo. Până la Singapore pun eu stăpânire pe el şi nu-l mai slăbesc cu întrebările.

— Foarte bine ai să faci, doctore, cel puţin ştiu că va fi în pază bună. Aşa, acum am trecut de insule şi putem pune în funcţiune compresoarele.

Minunatul submarin ajunsese în larg. Farrow dădu un ordin la sala maşinilor şi vasul porni înainte ca o săgeată.

— Drace, vrei să-l ajungi pe chinez? întrebă doctorul.

— Gândeşte-te la primejdia sărmanilor alfuri. Nu vreau să ajung mult mai târziu decât dânsul la Singapore, dar aş fi preferat să ajungem, neobservaţi, înaintea lui acolo. Dacă Lombe va face denunţul la autorităţi, englezii ar putea să-l ia în primire pe chinez. Desigur că vom da lui Lombe o scrisoare şi explicaţiile necesare.

— Ha, ha, ce o să se mai bucure englezii, când or vedea că submarinul căpitanului Farrow le-a trecut pe dinaintea nasului! zise doctorul vesel. Tare-aş vrea să vid ce mutră o să facă.

— Cei mai mulţi ofiţeri de marini se vor bucura, cu siguranţă, căci şi ei preţuiesc un astfel de curaj. Am văzut doar cât de bine le pare că nu sunt nevoiţi să ne prindă. N-ai

vrea să scrii, dragă doctore, procesul verbal asupra aventurii noastre de pe insulă? Acum e timpul cel mai potrivit, poate că mai târziu vom fi nevoiţi să ne scufundăm, sau vom fi urmăriţi.

— Bine, dar în acest caz trebuie să-l ţii pe Lombe în tot acest timp pe lângă d-ta, o să se plictisească mult în cabină, când m-o vedea scriind.

— Atunci spune-i dumneata.

Bertram vorbi cu alfurul, dar Lombe nu voia să se deşartă de dânsul ci-l întovărăşi în cabină. Doctorul era doar singura fiinţă pe bord, cu care putea să vorbească. Pentru el, străinul reprezenta acum o parte din patria lui, deoarece-i vorbea în limba lui.

Farrow îi petrecu cu privirea apoi, cu un zâmbet, spuse lui Rindow:

— Doctorul e fericit că poate afla ceva nou. Dar unde o fi George?

— A dus-o pe Sanja la tatăl ei, răspunse Rindow, zâmbind. Domnule căpitan, mi se pare că-n curând vom serba logodna.

— Da, da, încuviinţă Farrow, se pare că sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul, cât despre logodnă, cred că amândoi sunt prea tineri. Vor trebui să mai aştepte câţiva ani. Ei, dar ce s-a întâmplat?

Ochiul lui ager de marinar descoperise un punct ciudat, departe pe mare. Imediat duse ocheanul la ochi, scoase un strigăt de uimire şi zise :

— Rindow, e un vapor care arde. Uite, acum vântul a împins Ia o parte norul de fum. Dumnezeule, e joaca, chinezului! Rindow, să ştii că nu e lucru curat. Numai de-am putea să, înaintăm mai repede!

— Domnule căpitan, peste cinci minute ne apropiem, zise ofiţerul calm, până atunci vasul se mai ţine deasupra apei. Se văd oameni pe bord?

— Fumul a acoperit din nou jonca, ah, acum se zăreşte prora, da, se văd nişte forme omeneşti. Nu par deloc să fie chinezi. Nu, Rindow, sunt alfuri!

— Să ştii că prizonierii au scăpat şi s-au repezit asupra chinezilor, zise Rindow. Şu-Ne o fi dat foc vasului pentru ca alfurii să piară şi ei.

— Da, se prea poate, noroc că-l avem pe Lombe pe bord, altfel am ajunge şi noi la cea mai mare primejdie din pricina alfurilor. Aceştia trebuie să fie îndârjiţi la culme. Poate că vor crede că şi noi vrem să-i luăm prizonieri şi ne atacă şi pe noi.

— Asta ne-ar mai lipsi, o mică revoltă pe bord, zise Rindow râzând. Ah, acum văd şi eu nişte forme negricioase. Uite... o flacără a ţâşnit prin chepengul din faţă şi alfurii trebuie să se refugieze spre pupă, cu tot fumul ce-i înăbuşă. Să sperăm că vom ajunge la timp, altfel oameni se vor asfixia.

Submarinul gonea lăsând spume pe oglinda netedă a mării. Se apropiau tot mai mult de jonca incendiată, care era învăluită într-un nor de fum des.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult, zise Farrow, se prea poate ca Şu-Ne să aibă materii explozibile Ia bord. Trebuie să luăm pe alfuri cu bărcile. Spune să aducă repede patru bărci pe punte! Desigur că nu le vor vâsli decât doi oameni!

Marinarii aduseră în grabă bărcile uşoare pe punte şi Ie montară repede. Cam la cincizeci de metri de jonca incendiată, Farrow dădu elicea înapoi şi stopă.

În prima barcă de aluminiu, care fu lăsată în apă, luară loc George şi Petre. O împinseră în mare, înainte ca Farrow să Ie poată spune ceva. Petre vâsli din răsputeri şi se apropie de jonca în flăcări a cărei proră fu iarăşi limpezită de fum, de suflarea vântului. Apucă un odgon, care atârna la proră şi amândoi se căţărară sus cu multă îndemânare. Alfurii nu se mai vedeau de fum, când George strigă ceva cu glas puternic. Câteva forme omeneşti se arătară şovăind. Alfurii erau înarmaţi cu securi şi cuţite, năclăite de sânge. Aşadar Rindow avusese dreptate: alfurii scăpaseră şi atacaseră pe duşmani.

Sălbaticii păreau beţi de sânge, căci se apropiară de George şi de Petre cu ochii scăpărători de ură. Învârteau armele ameninţător spre ei. Atunci George şi Petre scoaseră imediat pistoalele.

Poate că ar fi ajuns la luptă, când, de pe submarin se auzi un glas poruncitor. Era Lombe, care se urcase pe proră şi strigase câteva cuvinte compatrioţilor săi.

Aceştia aruncară numaidecât armele şi se înclinară adânc în faţa lui George şi Petre. Din mijlocul turnului se iviră imediat nişte forme negricioase, până se adunară douăzeci de oameni.

George le arătă barca. Celelalte trei bărci veniseră şi ele şi alfurii coborâră eu îndemânare şi se împărţiră câte cinci oameni de fiecare barcă. George şi Petre se urcară cei din urmă. Bărcile porniră repede şi se îndreptară spre submarin. Nu se puteau să caute şi pe chinezi şi sângele de pe armele alfurilor dovedea că trebuie să-i fi ucis pe toţi.

Acest lucru fu întărit şi de Lombe, care vorbi cu dânşii. Toţi chinezii pieriseră de securile şi cuţitele pe care alfurii le găsiseră în magazie. O pedeapsă dură, dar dreaptă, pentru nedreptăţite lor.

Cum se urcară cei din bărci şi acestea fură trase pe punte, Farrow dădu viteza maximă. Avea o presimţire nebănuită că apropierea vasului incendiat era o mare primejdie.

Valurile spumoase de la proră treceau uneori peste balustrada scundă, atât de mare era viteza pe care o obţinuse Farrow cu ajutorul compresoarelor. Şi presimţirea lui trebui să se adeverească.

Când ajunseră la vreo două sute de metri de joncă, un bubuit înăbuşit cutremură văzduhul. Pe locul în care fusese jonca, se înălţă o coloană mare de flăcări şi fum. Aşchii şi ţăndări aprinse, zburară prin aer ca o fântână arteziană şi sfărâmăturile corăbiei chineze, ajunseră până în apropierea submarinului.

— Dumnezeule! zise Rindow, privind cu admiraţie la căpitan, nici de astă dată presimţirea nu te-a înşelat.

— Nu era tocmai greu să-mi închipui, zise Farrow calm. Am auzit că exploatatorii de muncitori, care practică meseria lor atât de periculoasă pe insulele Solomon, au întotdeauna la ei cartuşe de dinamită, ca să se apere împotriva atacurilor. Am scăpat iarăşi de o mare primejdie, dar înainte de orice, mă bucur că am salvat pe aceşti sărmani alfuri de la soarta pe care le-o pregătea chinezul. Prin aceasta, ne-am asigurat un adăpost foarte important.

— Asta aşa e, încuviinţă Rindow. Alfurii sunt de acum încolo prietenii noştri, care ne vor apăra întotdeauna. Dar pe Lombe vreţi să-l duceţi într-adevăr la Singapore? Cred că nu mai e nevoie.

— Dacă vrea, o s-o fac cu plăcere. Trebuie să te gândeşti, dragă Rindow, că acolo se mai găsesc atâţia alfuri care zac în robia muncii silnice, ceea ce le va pricinui moartea. Prin venirea lui Lombe, aceşti nenorociţi vor fi eliberaţi şi înapoiaţi în insula lor, de către autorităţile engleze.

— Hm! Atunci englezii vor şti unde ne aflăm, zise Rindow.

— Adevărat, la asta nu m-am gândit, dar nu face nimic, important e ca bieţii oameni să fie salvaţi. Voi vorbi cu căpetenia lor, voi pune pe doctor să-l întrebe dacă nu s-ar putea ca alfurii să nu fie duşi chiar direct pe insula lor. Poate că se vor învoi să fie lăsaţi pe una din insulele apropiate, şi de acolo să plece cu luntrile spre casă.

Doctorul se alăturase de alfuri şi le punea tot felul de întrebări. Farrow îl chemă şi-l rugă să vorbească cu fiul căpeteniei.

Convorbirea dură cam mult, deoarece doctorul fu nevoit să-i lămurească pe departe că şi ei sunt căutaţi de englezi. Apoi, Bertram se întoarse în turn, cu un zâmbet de mulţumire pe buze:

— Totul e în ordine, zise el. Lombe va procura câteva luntre, pe prima insulă şi le va ascunde. Dacă va izbuti să-şi elibereze compatrioţii din Singapore, va cere să fie duşi pe această insulă. Spune că întotdeauna îi vom fi bineveniţi şi oricând vom fi în pericol, ne va apăra din toate puterile.

— Aşa înţeleg şi eu, zise Farrow mulţumit. Atunci, ne întoarcem la insula lui Lombe, predăm pe cei salvaţi compatrioţilor lor şi plecăm direct la Singapore. Vom ajunge în plină noapte ceea ce ne convine de minune.

— Ah, iată că se şi vede insula, poate că e o a doua „Insulă a odihnei" pentru noi. Oare căpetenia tribului să mai fie la ţărm? Aha, Lombe îl strigă, poate că mai e acolo.

Lombe scosese câteva strigăte puternice care străbătură golful în care intrau. De astă dată, Farrow se apropie bine de coastă aşa încât alfurii salvaţi săriră pe pământul patriei lor.

Nu săriseră decât jumătate din ei când apăru figura de uriaş a căpeteniei, care avea mâna rănită, bandajată de o coajă subţire de copac.

Când văzu pe compatrioţii săi, care mai acum câteva ceasuri fuseseră răpiţi de Şu-Ne, făcu o mutră atât de mirată încât Farrow şi tovarăşii săi izbucniră într-un hohot de râs.

Lombe sări şi el pe ţărm şi vorbi cu multă însufleţire tatălui său.

Când toţi alfurii fură pe ţărm, căpetenia tribului se urcă pe punte împreună cu fiul său şi se închină adânc în faţa lui Farrow, care-i întinse mâna prietenește. Căpetenia îi mulţumi foarte călduros şi doctorul îi tălmăci răspunsul căpitanului, pe urmă băştinaşul sări iar pe ţărm.

Doctorul Bertram dispăru în cabină, împreună cu Lombe. Acolo scrise un proces-verbal amănunţit în care descria foarte exact modul în care a decurs aventura lor, precum şi sfârşitul lui Şu-Ne şi a joncii lui.

La sfârşit, ruga autorităţile engleze să dea tot sprijinul lor alfurilor, pentru ca primejdiile prin care a trecut căpitanul Farrow şi oamenii săi să nu fi fost zadarnice.

Ştia bine că acest apel va fi cel mai mare imbold pentru ca englezii să-şi dea toată osteneala, să scoată pe alfurii răpiţi din robia în care se aflau.

Căpitanul Farrow iscăli actul cu un zâmbet de satisfacţie.

Submarinul gonea cu toată viteza pe marea liniştită. De astă dată avură noroc căci până la căderea nopţii nu văzură nici un vapor.

Aşadar nu fură nevoiţi să se scufunde. Căpitanul spera că va ajunge Ia Singapore cam pe la miezul nopţii.

Când se întunecă, se afla la o depărtare de două sute de kilometri de portul, care pentru el însemna într-adevăr gura lupului.

Acum se cereau să meargă mai cu băgate de seamă, căci pe mare se iviră diferite vase, care, uneori, treceau destul de aproape de submarin.

De altfel şi vremea era favorabilă planului său aşa încât Farrow putu să-şi îngăduie să plutească deasupra apei şi să intre în portul Singapore.

Un vapor de lux, care trebuie să fi mers la Hong-Kong, trecu pe lângă submarin. Deodată, o dungă de lumină orbitoare străbătu întunericul, un reflector proiectase lumina sa puternică asupra submarinului şi Farrow auzi nişte striate de mirare.

Pesemne că vreun ofiţer din echipaj o fi descoperit umbra neagră, care plutea cu atâta iuţeală. Peste câteva minute, după ce submarinul ieşi din raza de lumină, Rindow se sui în turn.

— Domnule căpitan, raportă el tulburat, am prins o radiogramă de-a vaporului. E vorba de „Glasgow" care merge la Hong-Kong. Radiograma e adresată căpităniei portului Singapore şi anunţă că „Glasgow" a întâlnit aici un submarin, al cărui comandant pare să fie cel căutat de mult.

— Ah, la asta nu m-am gândit, zise căpitanul Farrow necăjit. Nu pot să mă despart de chipul meu de altădată. Desigur că sare-n ochi. Uite c-am făcut o poznă! Acum trebuie într-adevăr să ne furişăm în port. Hagen ascultă şi alte comunicări?

— Bineînţeles, domnule căpitan. Acum speră să intercepteze comunicările pe care le va face căpităniа portului bărcilor de patrulare şi altor posturi de pază. Ne putea orienta după ele.

— Bravo! ştiam eu că pot să mă bizui pe tovarăşii mei credincioşi. Vom fi pregătiţi de scufundare în orice clipă. Noroc că Hagen nu se serveşte de antene exterioare şi că poate să prindă orice comunicare cu minunatele antene de interior. Peste un ceas ajungem în port, socotind că ultima jumătate de oră vom naviga pe sub apă.

Când mai avură o jumătate de ori până la Singapore, Farrow se hotărî să se scufunde. Dădu repede comanda, se strecură pe scăriţa de fier şi închise chepengul.

Navigară mai departe, la o adâncime de cinci metri, ţinând periscopul afară.

Farrow văzu luminile reflectoarelor, care se plimbau cercetător pe mare. Li se atrăsese atenţia englezilor şi acum începea primejdia.

Dar tocmai de aceea aventura avea pentru căpitan mai mult farmec.

— O radiogramă, anunţă Rindow, care se apropiase de Farrow. Înaintea noastră se află distrugătorul „Falcon" care a primit ordin de la căpităniа portului.

— Bine dragi Rindow, l-am şi prins în periscop. O să trecem frumuşel pe sub el.

Căpitanul se apropia de distrugătorul englez, până la cincizeci de metri, apoi retrase periscopul şi se afundă bine de tot.

Trecu la zece metri sub duşmanul de veghe, mai navigă vreo zece minute, apoi se ridică încet.

Când împinse afară periscopul, Farrow văzu că se află în portul Singapore.

Îl cunoştea prea bine şi numaidecât se îndreptă spre cheiul unei firme cunoscute, la care erau ancorate mai multe vase care erau încărcate sau descărcate la lumina puternică a felinarelor.

După cât ştia căpitanul Farrow, acolo se aflau întotdeauna poliţişti.

Submarinul ieşi la suprafaţă lângă o goeletă, care stătea liniştită în locul cel mai întunecat. Lombe, fiul căpeteniei alfurilor, părăsi submarinul, după ce-şi luase rămas-bun de la Farrow, în modul cel mai cordial.

Repeta mereu că salvatorii lor vor avea la insula lui oricând un refugiu sigur.

Apoi se strecură ca o pisică pe puntea submarinului, sări parapetul şi se aruncă sprinten pe lanţul ancorei, care se întindea de pe goeletă pe ţărm. Cu toată rana de la braţ, apucă bine lanţul şi lunecă repede de-a lungul lui pe chei.

Farrow zâmbi când observă spaima câtorva muncitori, care văzură ivindu-se ca din pământ această formă omenească, cu trupul zugrăvit.

Dar cât ai clipi din ochi veniră doi poliţişti, cărora Lombe le dădu scrisoarea doctorului. Iar când oamenii legii începură să vorbească mai cu înfrigurare şi să arate cu mâna

spre mare — cu alte cuvinte să întrebe de Farrow, acesta crezu mai nimerit să se retragă.

Se scufundă iarăşi, până ce nu mai rămase deasupra mării decât periscopul, descrise un arc mare împrejurul distrugătorului „Falcon”, se strecură printre alte două torpiloare, care stăteau la pândă şi ieşi, în cele din urmă, pe linia de navigaţie care trecând pe la Arhipelagul Riouw, se îndrepta spre Marea Javei.

Cu mare viteză străbătură Marea Javei, îndreptându-se spre căminul lor îndepărtat, de pe Insula Odihnei

Înainte de ivirea zorilor, inginerul Hagen intercepta o radiogramă din Singapore, prin care se făcea cunoscut tuturor vapoarelor engleze prezenta submarinului căpitanului Farrow şi se cerea să fie urmărit cu străşnicie.

A doua zi, pe când străbăteau în goană Marea Flores, Hagen prinse o radiogramă particulară, în care se spunea că, datorită căpitanului Farrow, pe care guvernul îl mai urmărea din motive de neînţeles, s-a descoperit o bandă de traficanţi de oameni.

Patruzeci de alfuri au fost eliberaţi de pe plantaţiile unor chinezi bogaţi şi vor pleca împreună cu fiul căpeteniei spre patria lor, care se află la nord de Celebes, îmbarcându-se pe distrugătorul „Falcon”, în vreme ce proprietarii plantaţiilor aşteaptă în închisoare sancţiunile pentru fărădelegile săvârşite.

SFÂRŞITUL VOLUMULUI JONCA ENIGMATICĂ

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN SUMATRA

Lei 100,–